

Europa Cup voor Landenteams 1964 (EK 1964)

Voor de start

Vergeleken met het toernooi van 1960 was de animo duidelijk groter geworden ondanks alle tegenwerking, teleurstellingen en pech. Liefst 28 landen (waaronder Engeland) hadden zich voor het ultimatum van 15 december 1961 aangemeld en vlak erna kwam ook het 'ja-woord' van een ander groot voetballand: Italië.

Vond voor de EK 1960 de loting twee dagen voor de start van de WK 1958 plaats, dit maal was dit al zes maanden van tevoren: op 10 januari 1962 in Zürich. Toch maakten de meeste landen zich drukker over de WK-loting acht dagen later in Santiago.

In Zürich werd ook bepaald welk land het eindtoernooi mocht organiseren. Daar was iedereen het snel over eens, dat moest Spanje worden. In 1960 was het land ook al kandidaat, maar die kansen waren door generaal Franco vergooid. Ditmaal was er geen bezwaar en werd Spanje als gastheer aangewezen, mits kwalificatie bewerkstelligd werd. Een detail waar niet veel aandacht aan werd geschonken; mocht het mislukken moest op het allerlaatste moment nog een ander land gezocht worden.

De Sovjet-Unie was uiteraard niet erg ingenomen met het idee de titel te verdedigen in het "vijandige" Spanje, de kwestie van 1960 lag nog gevoelig. Tot een officieel protest kwam het niet, evenmin van een ander Oostblokland.

De Europa Cup voor clubs was al geheel ingeburgerd in de jaarlijkse speelkalender, de kwalificatie voor de *Europa Cup voor Landenteams* nog totaal niet. Hier en daar werd geopperd het aan de kwalificatie voor de WK te koppelen of aan andere reeds geplande wedstrijden of toernooien, maar zover kwam het niet. Tegen de stroom in was het iedereen duidelijk dat er om de vier jaar om het Europees kampioenschap gespeeld moest worden. De tijd zou de rest doen.

Na 1960 was het overigens gedaan met de zegetocht van Real Madrid door Europa, het zou tot 1966 moeten wachten tot het weer een keer lukte om een beker te veroveren. De Latijnse hegemonie duurde wel voort: achtereenvolgens wonnen Benfica (1961 en 1962), AC Milan (1963) en Inter Milan (1964) de belangrijkste Europese Cup. Vooral de finale van het seizoen 1961/62 Benfica – Real Madrid (5-3, na 0-2 en 2-3) in het Olympische Stadion in Amsterdam was onvergetelijk.

In de grote landen was profvoetbal geleidelijk gemeengoed, waardoor de afstand tot de kleine landen met semi-profs of amateurs nog groter werd. Ook de staatsamateurs uit de Oostbloklanden konden bij het clubvoetbal weinig potten breken, maar konden omdat zij door een Olympische kronkel als amateurs werden beschouwd wel de dienst uitmaken op de Olympische Spelen.

Kwalificatie

Voor de loting op 10 januari 1962 zaten 29 landen in de koker, een grote vooruitgang ten opzichte van de 17 in de vorige editie. Blij was men vooral met de toetreding van Italië en Engeland. Vier landen zagen nog af van deelname: West-Duitsland, Schotland, Finland en Cyprus. De tegenstanders waren inmiddels in de minderheid, waar niemand meer naar luisterde. Cyprus was verscheurd door een burgeroorlog, ook in Schotland was het onrustig en Finland had afgezegd wegens financiële problemen. West-Duitsland was druk met het invoeren van de Bundesliga. Daarnaast vond de bondscoach Sepp Herberger de *Europa Cup voor Landenteams* maar tijdverspilling, de WK was veel belangrijker. Ook zijn opvolger Helmut Schön was niet enthousiast, zodat het land aan de zijlijn bleef staan.

Bij de loting had de UEFA te kampen met de vele politieke verwickelingen. Het was een onrustige tijd. In 1961 was een scherpe lijn door Europa getrokken, het IJzeren Gordijn, dat het continent in Oost en West verdeelde. Griekenland en Turkije vochten om Cyprus en veel landen waren gewikkeld in kwesties rondom onafhankelijkheid van kolonies.

Drie landen werden vrijgeloot voor de eerste ronde: Sovjet-Unie, Luxemburg en Oostenrijk. Zij gingen samen met de 13 winnaars van de eerste ronde door. Er werd getracht bepaalde landen niet aan elkaar te koppelen, maar alle problemen voorkomen lukte niet. Zo was men niet blij met de koppels Oost-Duitsland - Tsjecho-Slowakije en met name Albanië en Griekenland. De wedstrijden tussen de laatste twee werden dan ook niet gespeeld; Griekenland leek het niet verstandig tegen het buurland aan te treden, omdat het daar al sinds de Eerste Wereldoorlog mee overhoop lag. Albanië ging daarom zonder te spelen een ronde verder. Ook om sportieve redenen was de organisatie niet gelukkig met de loting. Frankrijk moest tegen Engeland en daarmee viel automatisch een topland al in de eerste ronde af.

Eerste Ronde (21 juni 1962 – 31 maart 1963)

Engeland en Tsjecho-Slowakije uitgeschakeld

De eerste ronde begon al vrij snel na de WK 1962 in Chili. Daar wisten Joegoslavië en Tsjecho-Slowakije tot de halve finale door te dringen, de laatste moest in de finale het hoofd buigen voor het ongenaakbare Brazilië. Het werd aan de landen zelf overgelaten wanneer de duels gespeeld werden.

Voor dit toernooi in het kort de kwalificatiewedstrijden:

21-06-1962 Noorwegen – Zweden **0-2 (0-2)**

04-11-1962 Zweden – Noorwegen **1-1 (0-0)**

Zweden was favoriet. Weliswaar vroegtijdig uitgeschakeld voor de WK, maar vriendschappelijke zeges op Sovjet-Unie en West-Duitsland hadden vertrouwen gegeven en bij de Scandinavische kampioenschappen bleef ze doorgaans Noorwegen voor.

Al in de eerste helft van de eerste wedstrijd had Martinsson voor een snelle 0-2 beslissing gezorgd. Daardoor konden de Zweden het in de thuiswedstrijd zes maanden later rustig aan doen.

28-06-1962 Denemarken – Malta **6-1 (3-0)** **3x O. Madsen**

08-12-1962 Malta – Denemarken **1-3 (1-2)**

De semi-profs van Denemarken kende weinig moeite met het debuterende Malta. Vooral Ole Madsen viel op. De midvoor van Hellerup IK uit de derde liga (!) wist drie maal de Malteser keeper te passeren. De return in Valletta was na de 6-1 in Kopenhagen een formaliteit.

12-08-1962 Ierland – IJsland **4-2 (2-1)**

02-09-1962 IJsland – Ierland **1-1 (0-1)**

Ierland telde veel profs uit de Engelse competitie, maar had meer moeite met de IJslanders dan verwacht. Helemaal gerust waren ze er na de 4-2 zege niet op (twee goals van Cantwell), maar met een 1-1 in de return wisten de Ieren de tweede ronde te bereiken.

Noel Cantwell (1932 – 2005, County Cork, Ierland) speelde zowel cricket als voetbal op een hoog niveau. Cantwell speelde voor Western Rovers F.C., Cork Athletic F.C., West Ham United (1952-1960) (248 duels, 11 goals), en Manchester United (1960-1967). Zijn grootste successen vierde Cantwell vanaf 1960 op Old Trafford. In 1963 was hij aanvoerder van het team dat de FA-cup won en in 1965 en 1967 werd hij met Manchester United landskampioen. Hij speelde 36 interlands voor Ierland, meestal als back of midvoor en scoorde daarin 14 goals. Hij was daarna trainer van Coventry City (1967-1972), Peterborough United (1972-1977) en (1986-1988), Boston Tea Men, New England Tea Men (1977-1978) en de Jacksonville Tea Men. Hij was General Manager van Peterborough United (1988-1989). Hij speelde cricket voor Cork Bohemians Cricket Club en vijf maal in het Ierse nationale team tussen 1956 en 1959. Noel Cantwell stierf in 2005 op 72-jarige leeftijd.

03-10-1962 Engeland – Frankrijk **1-1 (0-1)**

27-02-1963 Frankrijk – Engeland **5-2 (3-0)**

De meeste aandacht ging in de eerste ronde uit naar de duels tussen Engeland en Frankrijk; Frankrijk had zich voor het WK 1962 niet weten te plaatsen, Engeland reikte daar tot de kwartfinale.

De Engelsen moesten uitwijken naar Sheffield, het Wembley-stadion was in onderhoud. Toch was het stadion in Hillsborough niet vol, maar dat kwam door een spoorwegstaking, zodat veel toeschouwers het stadion niet bereikten en op de radio waren aangewezen. De Engelse coach Winterbottom moest de basisspelers Haynes en Charlton missen en zodoende een andere voorhoede rondom Italië-ganger Jimmy Greaves formeren. Desondanks werden de Fransen behoorlijk onderschat en wisten ze de tegenstander nauwelijks onder druk te zetten na de snelle 0-1 van Goujon. Kopa was ongenaakbaar, maar in de voorhoede ontbrak een afmaker als Fontaine. De uiteindelijke 1-1 na een strafschop van Ron Flowers werd door het Engelse publiek niet gewaardeerd, maar was eigenlijk nauwelijks verdiend.

De return zou heel anders gaan, dachten de Engelsen. Walter Winterbottom was afgelost door Alf Ramsey, die met provincieclub Ipswich Town in zeven jaar van de derde league naar de Premier League (landskampioen??) had gebracht. Ramsey (1920 - ??) speelde op het WK 1950 en was rechtsachter van het Engelse team dat in 1953 op Wembley voetballes kreeg van Hongarije (3-6). Hij was overigens pas derde keus om Winterbottom op te volgen. Hij werd de eerste Engelse coach die zijn eigen selectie mocht kiezen. Hij beloofde Engeland in 1966 het wereldkampioenschap in eigen huis. In Parijs ging het echter helemaal mis. Ramsey gokte en stelde naast vijf voorhoedespelers (waaronder Greaves en Bobby Charlton) ook doelman Ron Springett op.

De Franse coach Henri Guerin moest het stellen zonder Kopa, zijn 4-jarige zoontje was enkele dagen daarvoor gestorven. Zij hadden al 18 interlands niet meer gewonnen, maar stonden bij rust al met 3-0 voor, bij twee goals ging Springett niet vrij uit. Engeland kwam terug tot 3-2, maar na het laatste fluitsignaal stond het 5-2 met twee treffers van Wisniewski en Cossou.

Engeland droop af, maar Ramsey zou in 1966 zijn woorden waar maken.

In Frankrijk was men om meerdere redenen blij met de zege op Engeland. De vroegere goalgetter en voorzitter van de spelersvakbond Just Fontaine had opgeroepen tot een staking. Een ouderdomsvoorziening was in die dagen nog niet geregeld en juist bij hem was dit actueel na een gecompliceerde beenbreuk waarover hij met de verzekering in de clinch lag. Uiteindelijk gaf de Franse bond toe en zegde verbeteringen toe en 'redde' daarmee de wedstrijd tegen Engeland.

10-10-1962 Polen – Noord-Ierland

0-2 (0-1)

28-11-1962 Noord-Ierland – Polen

2-0 (1-0)

Na het eervol bereiken van de kwartfinale op het WK 1958 was Noord-Ierland afgedaald tot de B-categorie, net als tegenstander Polen. In beide wedstrijden had Polen een veldmeerderheid, maar vonden ze doelman Irvine op hun weg, die talloze fenomenale reddingen verrichtte. Uit de schaarse counters wisten de Noord-Ieren wel twee maal te scoren in beide duels, zodat zij een ronde verder gingen.

John Crossan was de gelukkigste man van Noord-Ierland. Hij had drie jaar over het continent gezworven en bij clubs in Nederland en België gespeeld. Zijn droom als profspeler kwam in oktober 1962 uit, toen hij een contract voor Sunderland tekende. Na drie jaar kon hij ook het shirt van het nationale elftal weer aantrekken en scoorde in de thuiswedstrijd ook nog na acht minuten. De Noord-Ierse voetballegende Billy Bingham scoorde later de tweede treffer.

William Laurence "Billy" Bingham, MBE (Belfast, 1931) speelde als voetballer bij Glentoran en in Engeland bij de clubs Sunderland (1950-1958), Luton Town (1958-1960), Everton (1960-1963) en Port Vale (1963-1964).

Billy Bingham verstuurde vele voorzetten vanaf de rechtervleugel. Tijdens zijn dribbels deed hij soms of hij struikelde, een truc waar veel backs met open ogen intuïden.

Bingham tekende voor Sunderland in 1950 voor £8,000, speelde daar 227 duels en scoorde 47 goals tot zijn vertrek in 1958 naar Luton Town, waarmee hij in 1959 de finale van de FA Cup haalde. In 1960 tekende hij een contract voor Everton voor £15,000 (98 wedstrijden, 26 goals).

Bingham verliet Everton na het kampioenschap in 1963 en kwam een jaartje voor Port Vale uit. Na een gebroken been in 1964 stopte hij als voetballer.

Bingham speelde 56 caps voor Noord-Ierland, een record in die dagen. Hoogtepunt was het WK 1958 in Zweden, waar Noord-Ierland de kwartfinale haalde door Argentinië en Tsjecho-Slowakije uit te schakelen.

Na zijn loopbaan als voetballer werd hij manager van de clubs Southport, Linfield, Plymouth Argyle, Everton (4^e in 1975) en Mansfield Town. Hij was twee maal coach van Noord-Ierland (1967-1971 en 1980-1984), alsmede van Griekenland (1971-1973).

Hij leidde het nationale team van Noord-Ierland naar het WK 1982, waar het, na o.a. een verrassende 1-0 zege op thuisland Spanje, de tweede ronde bereikte.

Bingham wordt in Noord-Ierland beschouwd als een van de beste voetballers uit hun voetbalhistorie en ontving daarvoor meerdere onderscheidingen.

01-11-1962 Spanje – Roemenië

6-0 (4-0) 3x Guillot

25-11-1962 Roemenië – Spanje

3-1 (2-0)

In Spanje woei bij het nationale elftal een andere wind. Na het WK-debacle van 1962 (in voorronde uitgeschakeld) kwam de succesvolle Atletico-Madrid-coach José Villalonga aan het roer. Onder hem was voor Zuid-Amerikaanse sterren en genaturaliseerde buitenlanders geen plaats meer en namen 'echte' Spanjaarden de plaats in van Di Stefano, Puskas en Santamaria.

Van Atletico nam Villalonga de vier talenten Calleja, Glaria, Collar en Adelardo mee. De Roemenen waren een gewillig slachtoffer. Onder hen veel spelers die enkele weken eerder Europees kampioen bij de junioren waren geworden. De 21-jarige Valencia-speler Vicente Guillot werd de held van de dag met drie treffers. Bij rust was het al 4-0, eindstand 6-0.

Voor de return stuurde Villalonga een B-elftal het veld in, met uitzondering van een paar basisspelers zoals Amancio en Gento. De 3-1 zege van Roemenië was alleen van belang voor de statistieken.

04-11-1962 Joegoslavië – België

3-2 (2-1)

31-03-1963 België – Joegoslavië

0-1 (0-1)

Na de 2^e plaats bij de EK 1960 en de 4^e plaats op het WK 1962 was Joegoslavië een van de favorieten en mocht België geen probleem zijn. Maar de Rode Duivels hadden het beste team sinds de oorlog. De Belgische coach, tevens bierbrouwer, Constant Vandenstock maakte gebruik van sterke blokken van Anderlecht- en Standaard Luik-spelers. Met Anderlecht-speler Paul van Himst hadden de Belgen een topper in huis. Hij debuteerde op 17-jarige leeftijd en de zwervende midvoor stond aan het begin van een glanzende carrière.

Joegoslavië startte furieus en in het eerste kwartier had Zambata de wedstrijd kunnen beslissen als hij enkele van het zestal grote kansen benut had. Twee maal nam Joegoslavië een voorsprong door Skoblar, maar beide keren wist België langzij te komen door Stockmann en Jurion. Pas in de voorlaatste minuut wist Vasovic (later naar Ajax) de verdiende winnende treffer voor de Joego's te scoren.

De 3-2 eindstand bood België kansen voor de thuiswedstrijd, maar daarin speelde Joegoslavië op zekerheid. Na de 0-1 van Galic konden de Belgen geen vuist meer maken en gingen de Zuid-Europeanen door naar de achtste finales.

07-11-1962 Bulgarije – Portugal

3-1 (0-0)

16-12-1962 Portugal – Bulgarije

3-1 (2-0)

23-01-1963 Bulgarije – Portugal

1-0 (0-0) *

*** Beslissingswedstrijd in Rome**

Bulgarije had voor de WK 1962 Frankrijk uitgeschakeld, maar had in Chili geen indruk gemaakt. Ook Portugal was niet meer het sterke team van enkele jaren daarvoor. In het eerste duel in Sofia scoorde Eusebio nog wel de 0-1, maar door 2x Asparuchov en Djev was Portugal dicht bij een snelle uitschakeling.

In de return liep het veel beter met de Portugezen en was het 53 minuten al 3-0 (2x Hernani en Coluna). De 4-0 hing in de lucht, maar volkomen onverwacht scoorde Kolev uit een counter de 3-1.

Een derde wedstrijd volgde in Rome voor slechts 3000 toeschouwers. Daar wist Asparuchov in de 87^e minuut voor de enige treffer te zorgen, zodat de Bulgaren verrassend als winnaar uit de bus kwamen.

07-11-1962 Hongarije – Wales **3-1 (2-1)**
20-03-1963 Wales – Hongarije **1-1 (1-0)**

Vooraf leek Hongarije problemen te hebben, omdat het zonder Bene en Sarosi moest spelen, Albert niet fit was en debutant Szentmihalyi de legendarische doelman Grosics moest doen vergeten. In het veld viel het allemaal erg mee en speelde vooral stopper Meszöly een sterke wedstrijd. De 3-1 eindstand was dan ook dik verdiend.

In Cardiff was het even spannend na de 1-0 van Jones, maar uiteindelijk wist Tichy de gelijkmaker te scoren en ging Hongarije door.

11-11-1962 Nederland – Zwitserland **3-1 (1-1)**
Amsterdam, 60.000 toeschouwers.
20. Van der Linden 1-0, 42. Hertig 1-1, 74. Swart 2-1, 85. Groot 3-1
31-03-1963 Zwitserland – Nederland **1-1 (0-1)**

Bern, 24.000 toeschouwers.

6. Kruiver 0-1, 75. Allemann 1-1

Twee landen uit de B-categorie zorgden voor weinig spektakel. Bij de eerste wedstrijd in Amsterdam was het bitter koud en was het spel bepaald niet hartverwarmend. Na een gelijkopgaande eerste helft stond het 1-1 door treffers van DOS-spits Van der Linden en Hertig. Na rust was Nederland veel sterker onder leiding van uitbinker Van Wissen. Sjaak Swart en Henk Groot bouwden de score uit tot 3-1, een uitslag die perspectief bood voor de return, al had Van der Linden meerdere kansen gemist.

Na een voorval in de wedstrijd tegen Ajax in de competitie 1961/62 weigerde Feyenoord spelers voor Oranje af te staan, waarna de KNVB de zaak omdraaide en Feyenoord-spelers tot 1 april 1963 schorste. Eind 1962 werd de schorsing ongedaan gemaakt en mochten de spelers weer voor Oranje uitkomen. Feyenoord zorgde in dat seizoen voor de eerste Europa-Cupsuccessen door pas in de halve finale tegen Benfica uitgeschakeld te worden.

In Bern scoorde Feyenoorder (!) Kruiver al na 6 minuten de geruststellende 0-1 na voorbereidend werk van Moulijn. Nederland werd daarna in de verdediging gedrukt, maar verder dan de 1-1 door de in Italië spelende Allemann kwamen de Zwitsers niet. De 1-1 eindstand was voor Nederland genoeg voor plaatsing in de volgende ronde.

21-11-1962 Oost-Duitsland – Tsjecho-Slowakije **2-1 (0-0)**
31-03-1963 Tsjecho-Slowakije – Oost-Duitsland **1-1 (0-0)**

De vice-wereldkampioen zou geen enkele moeite hebben met de Oost-Duitsers, maar daar was in het veld niets van te merken. De Tsjecho-Slowaken konden hun status geen moment waarmaken en mochten van geluk spreken dat ze in de laatste minuut de 2-0 achterstand nog terug konden brengen. Het 2-1 verlies zou wel goed gemaakt worden in Praag.

Met de sterren Pluskal, Masopust, Popluhar, Pospichal en Kvasnak in de ploeg kwam het daarin wel op voorsprong door Masek, nadat het 66 minuten geen gaatje vond in de opgetrokken Oost-Duitse muur. Hij leek ook de 2-0 te scoren, maar werd ten val gebracht. De Hongaarse scheidsrechter Balla zag er ten onrechte geen strafschop in. Vijf minuten voor tijd verloor Jan Popluhar onnodig de bal, waarna Peter Duce de gelijkmaker kon scoren. Het was de grootste verrassing van de eerste ronde, Tsjecho-Slowakije was uitgeschakeld!

02-12-1962 Italië – Turkije **6-0 (4-0)** **4x Orlando**
27-03-1963 Turkije – Italië **0-1 (0-0)**

Net als Spanje maakte ook Italië een nieuw begin na een mislukt WK, waarin het in de eerste ronde was uitgeschakeld. De nieuwe trainer Edmondo Fabbri formeerde een nieuw team, waarin geen plaats meer was voor Sivoris, Maschios, Angelillos en Altafinis. Wel selecteerde hij de van geboorte Braziliaan Sormani. Het bleek een goede greep, want het in voetballand nietige Turkije werd met 6-0 overgemaakt. Orlando scoorde vier maal

(waaronder een zuivere hattrick) en was daarmee de eerste die dat lukte in een EK-duel. Fiorentina-spits Albert Orlando was in het seizoen 1964/65 topscorer van de Serie A. Rivera schoot de andere treffers binnen. De return was niet meer van belang, Italië won in Turkije met 0-1.

Albanië – Griekenland: Griekenland trok zich terug, Albanië verder.

Het geïsoleerd liggende land Albanië had zich wel aangemeld voor de kwalificatiewedstrijden en alsof de duivel ermee speelde lootte het tegen buurland Griekenland. Dat prompt weigerde af te reizen naar Tirana, zodat Albanië zonder te spelen doordrong tot de 2^e ronde.

Achtste finales (30 mei 1963 – 10 november 1963)

Luxemburg zorgt voor sensatie, ook einde voor Italië en Joegoslavië

De zestien overgebleven landen kwamen in een vrije loting, er was nog geen sprake van plaatsing. De beste landen konden zodoende tegen elkaar loten en... dat gebeurde ook. De twee favorieten Sovjet-Unie en Italië moesten het tegen elkaar opnemen, beide landen hoorden eigenlijk in de eindronde.

30-05-1963 Spanje – Noord-Ierland

1-1 (0-0)

30-10-1963 Noord-Ierland – Spanje

0-1 (0-0)

Spanje leek niet al te zwaar geloot te hebben met Noord-Ierland, dat in 1961 slechts één van de zeven wedstrijden gewonnen had. In Bilbao kwam het echter niet verder dan een beschamende 1-1 en leek de kwartfinale ver weg. Onder leiding van de Nederlander Van Leeuwen zagen de Noord-Ieren hun grenzeloze inzet niet beloond met doelpunten. Toen de pijlsnelle Gento in de 66e minuut plotseling voor keeper Gregg opdook en de 0-1 binnenschoot, was het gedaan met de Britse dadendrang. In stromende regen en striemende wind wisten de Spanjaarden de voorsprong tot het einde te behouden en was er weer een stap gezet richting organisatie van het eindtoernooi.

19-06-1963 Joegoslavië – Zweden

0-0

18-09-1963 Zweden – Joegoslavië

3-2 (1-1)

Zweden was zich bewust van het belang van de eerste wedstrijd in Belgrado, omdat het al wist dat het in het tweede duel in september niet kon beroepen op Italië-gangers Hamrin, Jonsson en Bergmark. In september was namelijk de competitie in Italië volop gaande en werden de spelers niet zomaar voor een interland vrijgegeven. Ook in Joegoslavië andere belangen dan het nationale elftal. Ze moesten het stellen zonder de militairen Jerkovic en Jusufi, en ook zonder enfant-terrible Draga Sekularac. Weliswaar was zijn twee-jarige schorsing afgelopen, nadat hij een scheidsrechter gemolesteerd had, maar ze waren vergeten hem op tijd weer aan te melden.

De duels waren een weerzien van de trainers Torsten Lindberg en Ljubomir Lovric, die bij de Olympische voetbalfinale in 1948 tegenover elkaar hadden gestaan, maar dan binnen de lijnen. Net als toen was ook dit maal Zweden de bovenliggende partij. Ze wisten door goed verdedigen een 0-0 uit het vuur te slepen.

Drie maanden later de dramatische return in Malmö. Joegoslavië nam een voorsprong door Zambata die profiteerde van een misverstand tussen Nyholm en Johansson. De teruggekeerde Orjan Persson boog de stand om met twee treffers. Galic bracht de spanning terug, maar doelman Soskic, die bij de tweede Zweedse treffer al blunderde, deed dat opnieuw bij de beslissende goal van Bild. De nummer twee van de EK 1960 lag eruit!

Harry Bild (1936) begon zijn loopbaan bij IFK Norrköping. In 1957 werd hij topscorer van de Allsvenskan, de hoogste divisie in Zweden. Ook in de jaren daarna stond hij in de top van de topscorerslijsten. In 1964 ging hij naar FC Zürich. Na een kort verblijf in Zwitserland kwam hij bij Feyenoord onder contract, waar hij in 52 duels 39 goals scoorde en twee maal tweede werd bij de strijd om de landstitel. In 1968 keerde hij naar Zweden terug en speelde tot 1973 voor Östers Växjö. Met die club werd hij in 1968 Zweeds kampioen. Bild speelde 28 interlands voor Zweden. Hij werd in 1963 uitverkoren tot Zweeds voetballer van het jaar.

24-06-1963 Denemarken – Albanië

4-0 (3-0)

30-10-1963 Albanië – Denemarken

1-0 (1-0)

Van de Albanezen was weinig bekend, behalve dat dictator Enver Hoxha met ijzeren hand regeerde. Voetballend waren ze een onbeschreven blad. Denemarken zette de tegenstander direct met succes onder druk en na 36 minuten stond het al 3-0 en was de strijd gestreden. Ook Ole Madsen had zijn doelpuntje meegepikt. De reis naar Tirana werd voor de Denen een onvergetelijke toeristische trip. Albanees Pano schreef in de derde minuut geschiedenis voor zijn land, want het bleek het enige doelpunt en daarmee was de eerste Albanese zege in de eerste officiële thuiswedstrijd in Europees verband een feit. Zodat iedereen tevreden was.

25-09-1963 Oostenrijk – Ierland

0-0

13-10-1963 Ierland – Oostenrijk

3-2 (1-1)

Oostenrijk was in de eerste ronde vrijgeloot en dus nog niet in actie geweest. Het WK 1962 was op een haar na gemist door deze sterke Oostenrijkse generatie.

Trainer Decker bekritiseerde de nationale topclubs uit Wenen (Rapid en Austria) die veel buitenlandse spelers opstelden en hun eigen talenten op de bank zetten. Zo kon je nooit een sterk nationaal team vormen, vond niet alleen Decker. Hij lag ook nog in de clinch met de sterspeler Hanappi, die niet meer onder Decker wilde spelen.

De coach kreeg zijn gelijk bij de thuiswedstrijd in het Prater-stadion, die in een teleurstellende 0-0 eindigde.

In Dublin werd het toch nog spannend toen de Oostenrijker Flögel in de 85^e minuut de 2-2 aantekende. Cantwell wist echter in de voorlaatste minuut met zijn tweede goal de Ieren naar de kwartfinale te schieten. Toeschouwers stroonden daarna het veld op en in de chaos sloeg de Ier Fogerty zijn tegenstander Glechner neer. Arbitreren Poulsen (Denemarken) had niets gezien en het liep met een sisser af.

11-09-1963 Luxemburg – Nederland

1-1 (1-1) *

30-10-1963 Nederland – Luxemburg

1-2 (1-1) !!

*** gespeeld in Amsterdam**

In een oefenwedstrijd had Nederland juist wereldkampioen Brazilië verslagen. Met ervaren spelers als Pieters Graafland, Swart, Kruiver, Groot, Moulijn en Van der Linden zou het team van Elek Schwartz toch weinig moeite met de Luxemburgse amateurs hebben. Dat zag het groothertogdom zelf ook in en "verkoch" de thuiswedstrijd, die nu in Amsterdam werd gespeeld. Met twee keer het thuisvoordeel kon er helemaal niets meer mis gaan voor Oranje.

Maar al in de eerste wedstrijd (de eigenlijke uitwedstrijd) bakte Nederland er weinig van. Na de snelle voorsprong door het jonge GVAV-talent Klaas Nuninga dacht het team er veel te lichtzinnig over en liet Luxemburg zelfs nog verrassend langszij komen: 1-1. De debuterende Daan Schrijvers (DWS) en Coen Moulijn raakten geblesseerd en speelden lange tijd op halve kracht, reden waarom Nederland genoeg nam met deze stand. Invallers waren niet toegestaan, zelfs niet bij blessures. Van wisselers had men nog nooit gehoord!

Niets aan de hand, het zou in de tweede (echte) thuiswedstrijd wel even rechtgezet worden. Bondscoach Elek Schwartz passeerde de populaire Ajacied Sjaak Swart, terwijl Gerard ("Pummie") Bergholtz geblesseerd was, zodat de 18-jarige Piet Giesen (PSV) zijn debuut maakte. Nederland speelde nog in het 5-2-3-systeem (de 'stopperspilformatie'), ofschoon het 4-2-4 door veel clubs en landen inmiddels werd toegepast.

De Duitse trainer van Luxemburg Robert Heinz riep daarentegen de buitenlandse profs van Standaard Luik, Ady Schmit en Louis Pilot op. Hij bracht de Nederlanders in verwarring met zijn tactiek van vier verdedigers en drie middenvelders. De gasten namen de leiding door Camille Dimmer van Crossing Molenbeek uit de 2^e Belgische divisie. Giesen schott tegen de paal en door Piet Kruiver kwam Nederland nog wel langszij, maar tot verbijstering van de 45.000 toeschouwers scoorde Dimmer nogmaals. De stormloop van Nederland na de 1-2 in de 67^e minuut was tevergeefs, de sensatie compleet: Luxemburg in de kwartfinale! Helden van de dag werden Konter, bankzitter bij

Anderlecht, Camille Dimmer en doelman Nico Schmitt, die zelfs met een geblesseerde schouder alles uit zijn doel ranselde.

Nederland droop met de staart tussen de benen af, een absoluut dieptepunt in de Oranje-historie, zelfs in deze tijd waarin nog weinig successen geboekt werden. Het zou daarna thuis nooit meer in een kwalificatiewedstrijd voor de EK verliezen.

Schwartz kreeg veel kritiek. Zelf vertelde hij over deze donkere avond: "Ik heb me nog nooit zo alleen gevoeld. Wat kon ik er aan doen dat Keizer vijf keer voor een leeg doel had gemist. En waarom pakte Pieters Graafland juist toen die twee ballen niet? Piet Keizer was nota bene mijn ontdekking, de beste van Europa die dagen.

De supporters zullen ermee moeten leren leven dat het Nederlands elftal tegen de wereldtop kan schitteren, maar tegen amateurs zomaar uitglijdt. Met semi-profs blijven we halfslachtig bezig."

Elek Schwartz diende zijn contract niet uit. In december 1963 maakte hij zijn beslissing bekend naar Benfica te vertrekken.

29-09-1963 Bulgarije – Frankrijk 1-0 (1-0)

26-10-1963 Frankrijk – Bulgarije 3-1 (1-0)

Bulgarije had Frankrijk voor de WK 1962 op sensationele wijze uitgeschakeld en de beide landen waren vijftien maanden later opnieuw tot elkaar veroordeeld. Frankrijk wilde revanche, maar daar kwam het eerst nog niet van: 1-0 voor Bulgarije.

In Parijs moesten de Bulgaren aanvoerder Kolev en vaste doelman Georgi Najdenov missen. Zij waren door de bond geschorst, nadat ze met hun club CDNA Sofia van het veld gestapt waren na een toegekende penalty. Frankrijk besliste de strijd in de laatste twaalf minuten met twee doelpunten en voorkwam daarmee een beslissingswedstrijd. De 3-1 (twee treffers van Goujon) gaf de Fransen hoop op plaatsing voor het eindtoernooi.

13-10-1963 Sovjet-Unie – Italië 2-0 (2-0)

10-11-1963 Italië – Sovjet-Unie 1-1 (0-1)

De meeste aandacht ging in de tweede ronde uit naar de strijd tussen de Europees kampioen en het land dat de macht bij het clubvoetbal had overgenomen. AC Milan had de Europa Cup I in 1963 voor de eerste maal naar Italië gebracht, Inter Milan zou in 1964 hetzelfde doen. In de gelederen bij Italië o.a. Cesare Maldini, Giovanni Trapattoni en Giacinto Facchetti. Trainer was Edmondo Fabri.

De Sovjets traden voor de 102.000 toeschouwers in Moskou met een verjongd team aan onder leiding van Konstantin Beskov. Aanvoerder Netto had afscheid genomen, doelmanlegende Yashin zat op de tribune.

Bij stromende regen was het een gelijkopgaande strijd, maar na 12 minuten kwam daar verandering in. De Italiaanse midvoor Sormani moest zich, na een botsing met Dubinski, voor een hoofdblessure buiten de lijnen laten behandelen. Een paar minuten later benutte de held van de EK 1960 Viktor Ponedelnik de veldmeerderheid goed door uit de rebound voor de 1-0 te zorgen.

Drie minuten later wederom opwindend, toen Pascutti door Dubinski neergelegd werd. De Italiaan pakte Dubinski bij de kraag en gaf hem een kopstoot. De Poolse arbiter Banasiuk stuurde hem onverbiddelijk uit het veld (de rode kaart was nog niet geïntroduceerd). Toen Chislenko al voor rust de stand naar 2-0 tilde, was Italië verslagen, ondanks de terugkeer van Sormani met een hoofd vol bandages.

In Rome wilde Italië revanche nemen. Slechts één man stond hen daarbij in de weg: Lev Yashin. De Europees voetballer van 1963 pareerde alles wat bij hem in de buurt kwam en stopte zelfs een strafschoep van Mazzola. Het fameuze binnentrio Bulgarelli, Mazzola en Rivera vond hem elke keer op hun weg. Pas in de voorlaatste minuut wist Rivera Yashin te passeren, maar na de 0-1 van Goesarov uit een counter was dat niet genoeg voor een plaats in de kwartfinale.

19-10-1963 Oost-Duitsland – Hongarije 1-2 (0-1)

03-11-1963 Hongarije – Oost-Duitsland 3-3 (2-2)

Net als bij de WK-kwalificatie stonden de twee landen tegenover elkaar. Opnieuw was Hongarije na twee duels de sterkste, maar Oost-Duitsland kon met opgeheven hoofd van

het veld. In Berlijn bracht het de Hongaren (zonder Göröcs en Tichy) op de rand van een nederlaag, maar kon Rakosi vlak voor tijd een verdedigingsfout afstraffen en zo voor de onverdiende zege zorgen.

De return verliep spannend. Hongarije nam drie keer een voorsprong en net zo vaak wist de mannen uit de DDR de gelijkmaker te scoren en hielden hoop op een derde duel. Het mocht niet zo zijn en de ploeg van de sterspelers Albert, Tichy en Bene stond in de kwartfinale.

Kwartfinale (11 maart 1964 – 18 december 1964)

Luxemburg dicht bij tweede sensatie; Spanje mag eindtoernooi organiseren

Niet Engeland, Tsjecho-Slowakije, Joegoslavië, Italië, Nederland en Oostenrijk, maar Luxemburg, Denemarken en Ierland in de kwartfinale; Europa stond op zijn kop. Het lot koppelde Denemarken en Luxemburg aan elkaar, zodat gegarandeerd een van de kleintjes naar het eindtoernooi ging.

04-12-1963 Luxemburg – Denemarken 3-3 (2-2) 3x O. Madsen

10-12-1963 Denemarken – Luxemburg 2-2 (1-1)

18-12-1963 Denemarken – Luxemburg 1-0 (1-0) *

*** Beslissingswedstrijd in Amsterdam**

Luxemburg speelde in de eerste wedstrijd, nu wel in Luxemburg, zonder topscorer Dimmer, maar trainer Heintz had opnieuw de profs Pilot, Konter en Schmit van de clubs los weten te weken. Tegen Denemarken achtten ze zich niet kansloos. De Deense ploeg stond onder leiding van een elftalcommissie, bestaande uit acht mannen.

Al in de eerste minuut stond het kleine stadion op zijn kop door de 1-0 van Pilot. Bij rust stond het 2-2. Na de theepauze wist Ole Madsen voor de derde maal te scoren, maar de Luxemburger Henri Klein wist met zijn tweede een fraaie 3-3 te bewerkstelligen.

Dat varkentje zou in Kopenhagen wel gewassen worden, dachten de Denen, en daarmee onderschatte het de tegenstander net als eerder de Nederlanders. Leonard zorgde zelfs voor de 0-1, maar na de 2-1 (weer twee maal Ole Madsen) leek de buit binnen. De Deense fans misdroegen zich door flessen richting keeper Nico Schmitt en speler Ady Schmit te werpen. De laatste nam persoonlijk wraak door in de 84^e minuut van 30 meter afstand de 2-2 binnen te schieten. Doelpunten in uitwedstrijden telden nog niet dubbel, zodat een derde wedstrijd in veertien dagen nodig was.

De beslissingswedstrijd was in Amsterdam, waar het sprookje begon en... eindigde. En weer was het Ole Madsen die het enige doelpunt scoorde en daarmee voor de volledige Deense productie van zes in de kwartfinale zorgde. Maar wat hadden de Scandinavische amateurs bij het eindtoernooi te zoeken, vroeg heel Europa zich af.

Ole Madsen (1934-2006)

Topscorer van het EK 1964 was Ole Madsen met in totaal 11 doelpunten, bereikt tegen relatief kleine landen: Malta, Albanië en Luxemburg. Als speler van derde-ligaclub Hellerup IK trok hij door deze productiviteit toch de aandacht. In 1965 tekende hij een contract als full-prof bij de Rotterdamse eredivisieclub Sparta onder Wiel Coerver, waar hij in drie jaar 40 doelpunten scoorde. De snelle spits vond de Nederlandse competitie te hard en keerde in 1968 terug naar zijn oude club in Kopenhagen.

Hij scoorde 42 goals in 51 wedstrijden voor het Deense team. Deense voetbalfans herinneren hem door zijn doelpunt met zijn hiel tegen het Zweedse nationale voetbalteam in 1965. Hij stierf in 2006 op een leeftijd van 71 jaar.

11-03-1964 Spanje – Ierland 5-1 (4-1)

08-04-1964 Ierland – Spanje 0-2 (0-1)

Met vier debutanten, zonder Suarez en Del Sol, en met slechts twee Real Madrid-spelers (Zoco en Amancio) stuurde trainer Villalonga een gedurfde opstelling het veld in. Het betaalde zich uit, want in Sevilla gaf Spanje een indrukwekkende voorstelling. Met name Amancio stichtte vanaf links veel gevaar, waartegen Ierland (zonder de niet vrijgegeven Cantwell en Dunne) weinig verweer had. Bij rust was het al 4-1, na 90 minuten 5-1, met twee goals van Amancio en Marcelino.

In de return kende de Spaanse doelman Iribar weinig problemen en Zaballa zorgde met twee treffers voor de 0-2. Generaal Franco kon gerust ademhalen: hij had zijn eindtoernooi!

25-04-1964 Frankrijk – Hongarije

1-3 (0-2)

23-05-1964 Hongarije – Frankrijk

2-1 (1-1)

Frankrijk had in dertig jaar niet van Hongarije gewonnen en dacht met een ploeg rond Combin en Herbin meer succes te hebben. Combin, van Argentijnse afkomst, had juist Frankrijk naar het Militaire Wereldkampioenschap geschoten door negen van de elf goals voor zijn rekening te nemen. In het Stade de Colombes in Parijs werd Combin aan banden gelegd door Meszoly en de opstelling van Herbin bleek helemaal een misrekening. Spelers wisselen mocht in die tijd nog niet, zodat Hongarije naar een comfortabele 0-3 (1x Albert, 2x Tichy) uitliep, voordat Cossou de eer kon redden. In Boedapest zorgde Combin na twee minuten nog voor hoop voor de Fransen, maar toen doelman Bernard een vrije trap van Sipos door de handen liet glippen, was het gedaan met Frankrijk. Bene zorgde nog voor de 2-1 en Hongarije hoorde bij de beste vier van Europa.

13-05-1964 Zweden – Sovjet-Unie

1-1 (0-0)

27-05-1964 Sovjet-Unie – Zweden

3-1 (1-0)

De topper van de kwartfinale! Zweden was dertien wedstrijden in bijna twee jaar ongeslagen en Sovjet-Unie was de heersend kampioen, die bepaald niet gelukkig lootte. De Zweedse aanval met Bild, Hamrin en Simonsson had het zwaar, zowel met de drassige bodem als de Russische defensie. Na de 0-1 van Ivanov werd het stil in het stadion in Stockholm, totdat Kurre Hamrin in buitenspelpositie alsnog de ongeslagen status voor Zweden kon handhaven.

Voor de return op 27 mei 1964 werd eerst Lev Yashin gehuldigd voor zijn uitverkiezing van *Europees Voetballer van het Jaar 1963*. Hij ontving de Gouden Bal uit handen van de hoofdredacteur van France Football, Max Uribine. Yashin genoot verder van een rustige middag, de Sovjet-aanval met Ivanov, Ponedelnik en Khusainov was te sterk voor de Zweedse verdediging, waarin Bergmark zijn 80^e interland speelde. De 36-jarige doelman Arvidsson moest drie keer de bal uit het net vissen, twee maal werd hij gepasseerd door de weer prominent aanwezige Ponedelnik. Alleen Hamrin deed wat terug en zadelde daarmee Yashin toch met een trauma op. Elke wedstrijd als ze tegen elkaar speelden wist de Zweed de Russische doelman te passeren.

Sovjet-Unie mocht zijn titel verdedigen, maar of Franco daar zo blij mee was...

EK 1964

Eindronde in Spanje (17 – 21 juni 1964)

Deelnemende landen

Sovjet-Unie (2) – Denemarken (1) - Hongarije (1) – Spanje (1)

Het gastland

Grote voetbaltraditie en prachtige stadions, dat beloofde veel goeds voor het eindtoernooi in Spanje. Het Bernabeu-stadion in Madrid en Camp Nou in Barcelona waren er al klaar voor, zonder dat er grote en dure verbouwingen nodig waren.

Niet iedereen was tevreden. De *World Soccer* had het beter gevonden als de vier wedstrijden in vier stadions was afgewerkt, zodat ook Bilbao en Valencia erbij betrokken was. Ook ditmaal was er kritiek op het kleine aantal van vier deelnemende landen aan het eindtoernooi. Slechts twee overwinningen waren genoeg voor de titel, heel anders dan bij de Wereldkampioenschappen, waar de winnaar met veel meer concurrenten moest afrekenen. Het gaf het thuisland ook onevenredig veel meer voordeel.

De organisatie kende bij dit toernooi weinig problemen. De Spaanse tv zond alle vier wedstrijden live uit en de verwachting was dat de wedstrijden veel toeschouwers zouden lokken.

De stadions

De keuze voor het Bernabeu-stadion en Nou Camp was logisch. Het in 1947 geopende stadion in Madrid was in 1955 genoemd naar Santiago Bernabeu (Real-clubpresident van 1943 tot zijn overlijden in 1978) en telde liefst 124.000 plaatsen. Het kreeg de wedstrijd Spanje – Hongarije en de finale. In Nou Camp, dat in 1957 geopend was, konden 90.000 supporters naar binnen. Daar werden Sovjet-Unie – Denemarken en de wedstrijd om de derde plaats afgewerkt.

- * Barcelona, Stadion Camp Nou, 90.000 plaatsen, geopend 1957
2 wedstrijden: Sovjet-Unie – Denemarken, wedstrijd om 3^e plaats
- * Madrid, Stadion Bernabeu, 124.000 plaatsen, geopend 1947
2 wedstrijden: Spanje – Hongarije, finale

De organisatie

Een ongewoon probleem voor de organisatie: alle vier deelnemende landen speelden in een rood shirt. Na loting mochten Spanje en Denemarken in het rood spelen, Sovjet-Unie en Hongarije moesten hun witte reserve-shirts uit de tassen halen.

Na de verwickelingen vier jaar eerder was iedereen benieuwd hoe generaal Franco zich zou opstellen tegen de Sovjet-Unie. Ditmaal hield hij zich rustig en liet zelfs pers uit de Oostbloklanden toe. Waarschijnlijk hoopte hij ditmaal op het veld zijn vijand te kunnen verslaan.

Halve finale

Spanje – Hongarije 2-1 (1-0; 1-1), na verlenging

17 juni 1964 - Bernabeu Stadion, Madrid. Toeschouwers 34.713. (officieus 100.000)

Spanje: Iribar, Rivilla, Olivella, Calleja, Zoco, Fusté, Amancio, Pereda, Marcellino, Suarez, Lapetra.
Coach Villalonga.

Hongarije: Szentmihályi, Matrai, Meszöly, Sarosi, Nagy, Sipos, Bene, Komora, Albert, Tichy, Fenyvesi.
Coach Baroti

35. Pereda 1-0, 84. Bene -1, 115. Amancio 2-1.

Scheidsrechter Blavier (België).

Het duel van twee botsende systemen uit twee landen die elkaar voor het eerst in 38 jaar ontmoetten. Spanje met snel, aanvallend voetbal de ruimtes benutten, de Hongaren speelden onder leiding van Florian Albert hun op techniek gebaseerde spelletje met veel korte passes.

Spanje kwam gehandicapt in het veld. Uit Italië kwamen pas enkele uren voor aanvang Luis Suarez en Luis del Sol in Madrid aan, waarna coach Villalonga de vermoeide Del Sol prompt naar de tribune verwees. Suarez was door Inter Milaan "bereidwillig afgestaan", zoals dat in die tijd heette. Een bondscoach mocht blij zijn als een speler door een club vrijgegeven werd. Daar zat ook linksbuiten Gento, die in een vormcrisis zat en door Lapetra vervangen werd. Ook de genaturaliseerde Puskas en Di Stefano had Villalonga thuisgelaten, tot woede van het Madrileense publiek.

Ook Hongarije kon niet het beste team het veld in sturen. Rakosi had een blindedarmoperatie moeten ondergaan en Göröcs was aan zijn schouder geblesseerd. Ujpest Dozsa-ster Bene en de 23-jarige Komora van de legerclub Honved namen hun plaatsen in.

De Hongaarse coach Lajos Baroti had zijn team midden in het hectische centrum van Madrid onder laten brengen om al te wennen aan de te verwachten heksenketel in Bernabeu. Maar het immense stadion was slechts voor een kwart gevuld met 35.000 toeschouwers. Misschien vanwege de live-uitzending, misschien was de aanvangstijd voor de Spanjaarden te vroeg, om 20.00 uur zaten ze allemaal nog aan tafel.

Bij een temperatuur van 29 graden Celsius ontspan zich een gelijkopgaande strijd.

Weliswaar had Spanje een overwicht, maar veel kansen konden Suarez, Pereda en Marcelino niet creëren. Voor het Spaanse doel zag het er heel anders uit. De Hongaarse counters stelde de Spaanse defensie voor grote problemen en het leek er geenszins op dat het gastland zich gemakkelijk voor de finale zou plaatsen.

In de 13^e minuut kon de 21-jarige keeper Iribar slechts met de grootste moeite een geplaatst schot van de Hongaarse regisseur Albert uit de hoek tikken. Na 35 minuten viel het eerste doelpunt toch aan de voor Spanje goede kant. Amancio stuurde uit een vrije trap uitbinker Suarez op rechts weg. Zijn voorzet werd door Pereda met een kopbal achter Szentmihalyi gewerkt: 1-0.

Na rust probeerde Spanje de voorsprong uit te bouwen en konden de *Magyaren* niet anders dan zich tot verdedigen beperken. Met vertragend spel en veel terugspeelballen probeerden ze het tempo uit de wedstrijd te halen. Doelman Szentmihalyi had het druk, maar met enig geluk wist hij het doel verder schoon te houden.

Zes minuten voor tijd werd het duel op zijn kop gezet. Nadat Pereda weer een 100%-kans gemist had, wist aan de andere kant Iribar een schot van Tichy niet goed te verwerken, waarna Bene de gelijkmaker in het doel kon werken (andere bronnen spreken van Nagy als doelpuntenmaker, maar volgens de officiële opgave was het Bene). Paniek in het Spaanse kamp en een verlenging was het resultaat na 90 minuten.

Daarin veel spektakel en drama. De Spanjaarden verhoogden het tempo, aangevuurd door de inmiddels wakker geworden toeschouwers, en gingen op jacht naar de eindzege. Hongarije bleef verdedigen, maar raakte zichtbaar vermoeid. Een replay dreigde, tot vijf minuten voor het einde van de verlenging de beslissing viel. Een corner van Lapetra werd door Amancio vanaf 15 meter in het doel gewerkt: 2-1. Spanje stond verdiend in de finale.

Hongarije werd dat jaar wel Olympisch voetbalkampioen, een prijs die lange tijd een hoger aanzien had dan de Europese titel. Hongarije werd zelfs drie maal Olympisch kampioen (1952, 1964, 1968). Ferenc Bene werd in 1964 topscorer aller tijden van het Olympische toernooi, hij scoorde 12 goals.

Ferenc Bene (Balatonújlak, 1944 - Boedapest, 2006) was een Hongaars voetballer. Hij behoorde in de jaren '60 tot de meest trefzekere spitsen van Europa. Spelend voor Ujpest Dozsa was hij vijfmaal topscorer van Hongarije. Met die ploeg werd hij acht keer landskampioen. In 1969 werd hij gekozen tot Voetballer van het Jaar.

Bene debuteerde in het Hongaars voetbalelftal in 1962 en speelde zijn laatste internationale wedstrijd in 1979. Met Hongarije won hij goud tijdens de Olympische Spelen 1964 in Japan en was hij topscorer aller tijden met liefst 12 treffers in 1 toernooi. In hetzelfde jaar werd hij derde op het EK. Ook op het WK in 1966 (kwartfinale) maakte hij deel uit van de Hongaarse selectie. Hij kwam 76 keer uit voor de nationale ploeg, waarin hij 36 treffers op zijn naam schreef. Hij werd Hongaars Voetballer van het Jaar in 1969. In totaal speelde hij 418 wedstrijden, waarin hij 303 goals maakte.

Hij speelde voor Ujpest Dozsa (1961-1978), Volán SC (1978-79, 1983-84), Sepsí 78, Finland (1981-82), Soroksári VOSE (1984) en Kecskeméti SC (1985)

Sovjet-Unie – Denemarken 3-0 (2-0)

17 juni 1964 – Nou Camp, Barcelona. Toeschouwers 38.556.

9. Voronin 1-0, 40. Ponedelnik 2-0, 87. Ivanov 3-0.

Sovjet-Unie: Yashin, Mudrik, Schesternev, Anichkine, Chustikov, Voronin, *Ivanov*, Chislenko, Ponedelnik, Gusarov, Khusainov.

Coach Kachalin

Denemarken: Leif Nielsen, Jens-Jørgen Hansen, Kaj Hansen, Bent Hansen, Larsen, Erling Nielsen, Bertelsen, Sørensen, Madsen, Thorst, Danielsen.

Coach Petersen

Scheidsrechter Lo Bello (Italië).

De Sovjet-doelman Lev Yashin was niet blij met het aanvangsuur van 21.30 uur plaatselijke tijd (22.30 uur Russische tijd). "Normaal slaap ik al op deze tijd", verklaarde hij. Sovjet-Unie was de grote favoriet. Een groot deel van het winnende team uit 1960 was nog intact en outsider Denemarken moest daarentegen vijf basisspelers missen. Hun profs uit het buitenland kregen niet zomaar vrijaf voor zo'n toernooi. Voor Harald Nielsen, Erik Sørensen, Kaj Johansen, John Madsen en Jens Petersen moest trainer Poul Petersen onervaren krachten opstellen. Al zijn hoop was gevestigd op topscorer Ole Madsen, die elf maal in de kwalificatie-wedstrijden had gescoord.

Het Deense team bleek voor 38.556 toeschouwers te zwak om het de titelverdediger moeilijk te maken. Al na 9 minuten stond het 1-0 na een onschuldig lijkend schot van

Voronin. Het lukte de Denen nauwelijks een goede aanval op te zetten. De rust ging in met 2-0 na een goede combinatie tussen Chislenko en Ponedelnik, die door de laatste doeltreffend afgerond werd.

In de tweede helft bleef het eenrichtingsverkeer en kon Ivanov de eindstand op 3-0 zetten. Ponedelnik en Ivanov hadden ook al in de EK-finale van 1960 gescoord. De Italiaanse scheidsrechter Lo Bello verklaarde na afloop nog nooit zo'n faire wedstrijd te hebben gefloten.

Wedstrijd om 3^e en 4^e plaats

Hongarije – Denemarken 3-1 (1-0; 1-1), na verlenging

20 juni 1964 – Nou Camp, Barcelona. Toeschouwers 3.869 (!!)

Hongarije: Szentmihályi, Novak, Meszöly, Ihasz, Solymosi, Sipos, Farkas, Varga, Albert, Bene, Fenyvesi.
Coach Baroti

Denemarken: Leif Nielsen, Wolmar, Kaj Hansen, Bent Hansen, Larsen, Erling Nielsen, Bertelsen, Sörensen, Madsen, Thorst, Danielsen.

Coach Petersen

11. Bene 1-0, 81. Bertelsen 1-1, 107. Novak 2-1 (strafschop), 110. Novak 3-1. Scheidsrechter Mellet (Zwitserland).

Bij de WK's en Olympische Spelen speelde men om de derde plaats en zo moest het ook bij de *Nations Cup*. Maar het duel "om des keizers baard" was net als in 1960 geen succes. Nog geen 4000 supporters kochten een entreekaart, de betonnen kolos Camp Nou was akelig stil en leeg. Voor twee derde bestond de aanhang uit Denen.

Coach Baroti liet slechts zes spelers van de basiself in de halve finale staan. Op het middenveld kregen Farkas en de 17-jarige Ferencvaros-speler Zoltan Varga een kans, coach Baroti was duidelijk al bezig met de voorbereidingen op de Olympische Spelen, drie maanden later in Japan.

Het Deense team had felle kritiek uit eigen land gekregen. Filmmateriaal was, na wat omwegen, in Kopenhagen terecht gekomen. Daaruit was de indruk ontstaan dat het team meer met een korte vakantietrip bezig was dan met deelname aan een Europees eindtoernooi. Ook de defensieve tactiek en het vriendschappelijke spel werd hen bepaald niet in dank afgenomen.

Tegen Hongarije taptten de Scandinavische amateurs uit een ander vaatje. Ze lieten zich ditmaal niet afschrikken door een snelle achterstand, toen Bene na elf minuten na een fraaie combinatie met Albert de 1-0 liet aantekenen. Doelman Nielsen liet zich niet vaker passeren en negen minuten voor tijd lag er zelfs een sensatie in het verschiep toen Bertelsen met de gelijkmaker voor een verlenging zorgde.

Daarin namen de Hongaren weer het heft in handen en scoorden nog twee treffers. Novak benutte een strafschop, nadat Albert was neergelegd en drie minuten later schoot dezelfde Novak feilloos een vrije trap na een handsgeval Hongarije naar de derde plaats. Denemarken had meer weerstand geboden dan in de halve finale, maar kon niet verhullen dat het team niets te zoeken had in Spanje. Wel waren ze de beste amateurs van Europa!

Florian Albert (Hercegszántó, 15 september 1941,) wordt beschouwd als een van de meest elegante voetballers aller tijden en met Puskas en Bene als de beste Hongaarse voetballers. De Europees Voetballer van het Jaar in 1967, groeide als zoon van een smid op in Hercegszántó, een klein stadje aan de Joegoslavische grens. Daar speelde hij in zijn jeugd jaren voetbal samen met zijn twee broers. Toen het gezin later naar Boedapest verhuisde, kwam hij terecht bij de populairste club van Hongarije, Ferencvaros.

Albert speelde vrijwel zijn gehele voetballoopbaan bij Ferencvaros, van 1958 tot 1975. Zijn debuut maakte hij op 16-jarige leeftijd. Na twee wedstrijden werd hij al opgeroepen voor het Hongaarse nationale team, dat in de vijftiger jaren tot de beste van de wereld behoorde.

Hij scoorde 32 goal in 75 interlands. Samen met vijf anderen was hij topscorer van de WK 1962. In 1965 won hij met Ferencvaros de enige Europese beker in de Hongaarse voetbalhistorie: de Jaarbeursstedenbeker, de voorloper van de Europa Cup 3 cq UEFA Cup.

Prijzen

- Fairs Cup 1965 (voorloper van UEFA Cup);

- Hongaars landskampioen 1963, 1964, 1967 en 1968 ;
- Hongaarse beker 1972.
- WK's: 2 deelnames, 7 wedstrijden, 4 goals (1962-1966)
- Topscorer: WK (Golden Boot) 1962
- Topscorer: Fairs Cup 1967
- Topscorer van Hongaarse competitie in 1960, 1961, 1965
- 350 club wedstrijden (258 goals)
- France Football Ballon d'Or: Europees Voetballer van het Jaar in 1967.

Finale

Spanje – Sovjet-Unie 2-1 (1-1)

21 juni 1964 – Bernabeu Stadion, Madrid. Toeschouwers 79.115 (124.000?)

Spanje: Iribar, Rivilla, Olivella, Calleja, Zoco, Fusté, Amancio, Pereda, Marcellino, Suarez, Lapetra.

Coach Villalonga

Sovjet-Unie: Yashin, Mudrik, Schesternev, Anichkine, Chustikov, Voronin, *Ivanov*, Chislenko, Ponedelnik, Korneev, Khusainov.

Coach Kachalin

6. Pereda 1-0, 8. Khusainov 1-1, 84. Marcellino 2-1.

Scheidsrechter Holland (Engeland).

Twee maal had het Spaanse nationale elftal al naast een grote prijs gegrepen. Bij de WK 1934 was het door gastland Italië gestuit na een replay, in 1950 redde het team in Brazilië weliswaar de Europese eer, maar was de 4^e plaats niet meer dan een schrale troostprijs voor een goed toernooi. Verder kon het niet in de schaduw staan van de triomfen bij de clubs Real en Atletico Madrid, Valencia en Barcelona.

Ditmaal was de kans om dit in eigen huis recht te zetten. Trainer Villalonga had na de halve finale strikte rust voorgeschreven, omdat Suarez, Zoco, Marcellino en Calleja licht geblesseerd waren. Uiteindelijk kon hij precies dezelfde formatie het veld opsturen als tegen Hongarije.

De ploeg uit Oost-Europa was in meerdere opzichten een geduchte tegenstander.

Sportief gezien was er respect voor Ponedelkin en de zijnen, maar vooral politiek waren de tegenstellingen groot. Weliswaar waren de landen op diplomatiek gebied elkaar iets nader gekomen, maar de Cuba-crisis zorgde voor nieuwe spanningen. Het wemelde dan ook van *Guardia Civil* rondom het stadion, die ervoor moest zorgen dat er geen demonstraties plaats konden vinden.

De Spaanse pers had opgeroepen de Russen fair te behandelen en onder het toezicht oog van Franco was zelfs de rode vlag van de Sovjet-Unie gehesen!

Sovjet-trainer Beskov had geen goed voor gevoel, omdat de ploeg tijdens de WK's van 1958 (Zweden) en 1962 (Chili) door het thuisland was uitgeschakeld en dat dreigde ook ditmaal te gebeuren. De matige halve finale tegen Denemarken had ook weinig zelfvertrouwen geven, de glans van 1960 was er wel een beetje af. Beskov koos voor een wat voorzigtigere tactiek en offerde Gussarev voor Korneev om Suarez persoonlijke bewaking te geven.

Het aanvangsuur van de finale was om 18.30 uur, voor Spanje een ongewoon tijdstip, maar ditmaal was het geen belemmering om het duel te bezoeken. Volgens de officiële opgave waren er 79.115 toeschouwers, maar het stadion met 124.000 plaatsen puilden uit. Veel journalisten, eregasten, genodigden en misschien wel illegaal binnengekomen fans zullen de overige plekken bezet hebben.

De teams begonnen bij miezerige regen nerveus, maar na 6 minuten al een Spaans doelpunt. Amancio stuurde Suarez weg, die zijn bewaker Korneev was ontglipt. Chustikov kreeg de voorzet niet onder controle, zodat Pereda het leder met een daverende knal achter Yashin schoot: 1-0.

De Spaanse euforie duurde slechts 120 seconden. Khusainov maakte gebruik van een misverstand tussen Rivilla en Olivella, zette Iribar op het verkeerde been en bracht het Bernabeu-stadion tot stilzwijgen.

Daarna ontspoon zich een spectaculair duel, waarin Yashin het drukker had dan zijn collega aan de andere zijde. 1-1 was de stand bij de thee, en intussen was de motregen overgegaan in een fiks onweer, dat het veld zwaar en moeilijk bespeelbaar maakte. De tweede helft was van een aanmerkelijk lager amusementsgehalte, het tempo lag lager, de buitenspelers konden hun snelheid niet meer benutten. Als het al gevaarlijk werd voor een van de beide doelen, dan stonden de topkeepers Yashin en Iribar op hun plaats. Het meeste gevaar was het gevolg van breedtepasses van de Sovjet-verdediging in hun eigen 16-metergebied.

In de 71^e minuut zorgde arbiter Holland voor opwinding. Hij keurde een treffer van Pereda wegens buitenspel af. Negen minuten later weigerde hij een penalty toe te kennen, toen dezelfde Pereda in het strafschoopgebied werd neergehaald. Hij kon geen goed meer doen bij de Spaanse fans, die hem hartstochtelijk uitfloten. Holland werd gered door de winnende Spaanse goal in de 84^e minuut. Een voorzet van Pereda werd door de 24-jarige Marcellino met een zweefduik in het Sovjet-doel gekopt: 2-1.

Daarmee was de eerste nederlaag van Sovjet-Unie bij de *Europa-Cup voor Landenteams* een feit en loste Spanje de USSR af als Europees kampioen. "Het Spaanse spel was sneller, origineel en fantasierijker", verklaarde Sovjet-coach Beskov achteraf.

Voor aanvoerder Luis Suarez waren het gouden tijden, drie weken eerder had hij met Inter Milan de Europa-Cup voor Landskampioenen gewonnen. Na alle Europa Cups voor de Spaanse clubs eindelijk ook een hoofdprijs voor het nationale team. Het zou de enige blijven in de Spaanse voetbalgeschiedenis!

Arbiter Arthur Holland (Engeland)

De 42-jarige Brit haalde de woede van de Spaanse fans op zich door eerst een doelpunt van Pereda af te keuren en weigerde daarna Spanje een strafschoop te geven.

Hij floot verder een prima wedstrijd.

Topspelers Spanje

Luis Suárez Miramontes (A Coruña, 1935) wordt beschouwd als de beste Spaanse voetballer aller tijden. Hij is het best bekend als aanvaller van FC Barcelona en Internazionale. Suárez, bijgenaamd *Luisito*, werd opgeleid bij Deportivo de La Coruña in Galicië. Op 20 september 1953 debuteerde de aanvaller in het eerste elftal van Deportivo tijdens een wedstrijd om de Copa Gallego. Zijn debuut in de Primera Division volgde op 6 december 1953 tegen FC Barcelona. De Catalanen versloegen de Galiciërs met 6-1, maar Suárez speelde een uitstekende wedstrijd. Het bestuur van FC Barcelona zag zijn klasse en kort daarna tekende Suárez op 18-jarige leeftijd een contract bij de Catalaanse club. Suárez speelde vervolgens een hoofdrol in het gouden elftal van de jaren vijftig dat onder andere tweemaal landskampioen (1959, 1960) en bekerwinnaar (1957, 1959) werd en twee Copas de Europa Cup III (1958, 1960) won. Na de verloren Europa Cup I-finale tegen Benfica (3-2) in 1961 besloot Suárez na 216 wedstrijden en 112 goals FC Barcelona te verruilen voor Internazionale. Met een transfersom van 142.000 pond was hij destijds de duurste voetballer ter wereld. Hij viel daardoor eerst in ongenade bij het Spaanse publiek, maar dat sloot hem weer in de armen na het succesvolle Europese kampioenschap. Bij de Italiaanse club werd Suárez herenigd met voormalig *Barça*-trainer Helenio Herrera. Bij Internazionale won hij tweemaal de Europa Cup I. In 1964 werd met 3-1 gewonnen van Real Madrid, in 1965 was Inter met 1-0 te sterk tegen Benfica. In beide jaren werd eveneens de Intercontinental Cup veroverd. Verder won Suárez met Inter drie *scudettos* (1963, 1965, 1966) en één Coppa Italia (1965). In 328 wedstrijden voor Inter scoorde Suárez 55 keer. Suárez ging in 1970 naar Sampdoria, waar hij drie jaar later zijn voetbalcarrière beëindigde. Suárez speelde 32 interlands voor Spanje waarin hij veertien doelpunten maakte. Hij maakte zijn debuut op 30 januari 1957 tegen Nederland in de wedstrijd die met 5-1 werd gewonnen door de Spanjaarden. De aanvaller werd in 1964 met Spanje Europees kampioen tijdens het EK in eigen land. In de finale werd met 2-1 gewonnen van de Sovjet-Unie en Suárez was de grote uitblinker. Op het WK 1962 in Chili en het WK 1966 in Engeland kon Suárez met Spanje al na de eerste ronde naar huis. Op 12 april 1972 speelde Suárez tegen Griekenland zijn laatste interland. Suárez werd in 1960 verkozen tot Europees Voetballer van het Jaar. Het is tot nu toe de enige keer dat een geboren Spanjaard de *Gouden Bal* ontving (de tot Spanjaard genaturaliseerde Argentijn Alfredo Di Stefano won in 1957 en 1959). In 1961 en 1964 werd Suárez tweede in de verkiezing voor Europees Voetballer van het Jaar, terwijl hij in 1965 de *Bronzen Bal* won. Hij was een van de weinige Spanjaarden die in het buitenland slaagde.

Voor het seizoen 1974/75 werd Suárez aangesteld als trainer van Internazionale. Daarna was de Spanjaard als clubtrainer actief bij Sampdoria (1975/76), Como (1976/77) en Deportivo La Coruña (1978/79). Na enkele jaren als assistent-bondscoach werkzaam te zijn geweest, was Suárez van september 1988 tot april 1991 Spaans bondscoach. Onder zijn leiding nam Spanje deel aan het WK 1990 in Italië. In 1992 en 1995 was Suárez als interim-trainer werkzaam bij Internazionale. Sinds 2001 is Suárez technisch adviseur bij de Italiaanse topclub.

Amancio Amaro Varela (La Coruña, 1939) beter bekend als **Amancio**, maakte furore bij Real Madrid, waarvoor hij van 1962 tot 1976 speelde. Hij tekende zijn eerste contract op zijn vijftiende bij Victoria in zijn geboorteplaats. De begaafde technicus speelde het liefst op de rechterflank, waar hij zijn volledige trukendoos kon opengooien.

Vanaf 1958 speelde hij bij Deportivo de La Coruña, dat toen in de Spaanse tweede divisie speelde. Amancio had een groot aandeel in de promotie van Deportivo naar de eerste divisie en trok de aandacht van grote clubs, zoals Real Madrid. Voorzitter Santiago Bernabeu was al langer geïnteresseerd in Amancio, maar schrok van het transferbedrag van 10 miljoen peseta's. Hij telde het destijds astronomische bedrag toch neer en lijfde de 22-jarige rechterspits in. In die zomer van 1962 verjongde Bernabeu zijn Real Madrid en kocht ook spelers als Zoco, Muller en Yanko. Na vijf Europa-Cups op rij had Real de hegemonie in Europa (en Spanje?) verloren en met een nieuw team moesten de successen van weleer terugkeren.

Amancio maakte zijn competitiedebuut voor Real tegen Real Betis in Sevilla (2-5 zege) en in Europees verband tegen Anderlecht (3-3). In 1964 reikte Real tot de finale van de Europa Cup 1, maar verloor deze van Inter Milaan met 3-1. Het volgende seizoen schakelde Benfica de Madrilenen al in de kwartfinale uit, zodat het gedaan leek met de status als Europese topclub. In 1965/66 won Amancio echter toch een (enige) Europa Cup. Trainer Miguel Munoz bracht jonge spelers als Pirri, Velázquez, Sanchís en Grosso. In de finale in Brussel werd Partizan Belgrado met met 2-1 verslagen; Amancio scoorde in de 70^e minuut de gelijkmaker. (Het was voor Gento overigens al zijn zesde Europa Cup, een record dat nog nimmer is geëvenaard.)

Zijn bijnaam was *El Brujo* (de heks), vanwege zijn onvoorspelbaarheid in de bewegingen die hij maakte. Hij was bijna niet te dekken door zijn constante beweging en zijn techniek. Amancio droeg 42 maal het rode shirt van het Spaanse nationale team, waarin hij elf maal scoorde. Zijn debuut was tegen Roemenië, zijn afscheidswedstrijd speelde hij tegen Joegoslavië, een WK-kwalificatiewedstrijd. Hij maakte deel uit van La Furia Roja bij het hoogtepunt in de Spaanse voetbalhistorie: de winst van de Europese titel in 1964. Tegen Hongarije schoot hij zijn team in de verlenging naar de finale.

In totaal won hij met Real in 14 jaar 9 landstitels en in 1969 en 1970 de titel van Pichichi (Spaans topscorer). Hij stopte in 1976 als voetballer, waarna hij in de technische staf van de club werd opgenomen. Amancio speelde 344 wedstrijden voor Real Madrid.

Nadat *El Brujo* een jaar de jeugd had getraind, besloot hij afstand te nemen van Real Madrid om zijn eigen zaak op te richten, een droom kwam uit. In 1982 keerde hij echter terug, nadat Luis de Carlos de nieuwe president werd van Real Madrid.

Amancio werd trainer van Real Madrid 'B', ook wel Castilla genoemd. In zijn tweede seizoen als trainer won hij de titel in de Segunda División. In dit elftal werd de bekende Quinta del Buitre gevormd, die bestond uit Butragueno, Michel, Sanchis, Martín Vazquez en Pardeza.

In het seizoen 1985-86 ging hij als trainer van het eerste elftal aan de slag. De resultaten vielen tegen en Amancio verliet snel zijn post weer. Na een tijdje als informant te hebben gewerkt, nam hij afscheid van de club en kwam bij het Spaanse merk Kelme als woordvoerder terecht. Al snel werd Kelme sponsor van Real Madrid...

Amancio bleef actief voor Real Madrid??

José Ángel Iribar Cortajarena (Zarautz, Guipúzcoa, 1943) was een Baskische keeper. Na een start bij CD Baskonia had hij zijn beste tijd bij Athletic Bilbao en in het Spaanse nationale team. Hij maakte zijn debuut bij Athletic in 1962 en keepte zijn eerste interland in 1964. In dat jaar was hij keeper van het Spaanse team dat de Europese titel won.

Hij maakte deel uit van het Athletic-team dat de *Copa del Generalísimo* won in 1969 en 1973 en bereikte de UEFA Cupfinale in 1977. Hij speelde 466 duels in La Liga en keepte 49 interlands, inclusief drie duels op het WK 1966.

In 1975, voor een duel tegen Real Sociedad, Iribar en Real-aanvoerder Kortabarria, droegen de Ikurrina, de Baskische vlag en legden deze op de middenstip. Dit was het eerste openbare vertoon van de vlag sinds de dood van Franco. Iribar raakte betrokken bij de lokale baskische politiek.

In 1980 beëindigde hij zijn voetballoopbaan en werd opgenomen in de staf van Athletic Bilbao. Later werd hij trainer van de reserves van Athletic Bilbao en later het eerste team. Vanaf 1999 is hij manager van het Baskische voetbalteam.

Na het toernooi

World Soccer-columnist Eric Batty schreef in januari 1964 dat het EK na het WK het belangrijkste toernooi was. Hij had veel kritiek op landen die de traditionele vriendschappelijke wedstrijden tegen buurlanden bleven handhaven, zoals de Derby der Lage Landen tussen Nederland en België. Dat paste niet meer in de tijdgeest. Het hoorde bij een antieke geest uit de twintiger jaren, toen een reis naar Griekenland nog een week duurde. Dit soort tradities handhaven was onzin en stond verdere ontwikkeling van de voetbalsport in de weg. De *Europa Cup voor Landenteams* was juist een heel grote stap in de goede richting, aldus Batty.

Het toernooi was op zich succesvol verlopen, al was er wel kritiek. Op de loting, waarin niet 'geplaatst' werd en landen als Frankrijk en Engeland, en Sovjet-Unie en Italië veel te vroeg tegen elkaar moesten spelen en een kleintje als Denemarken het eindtoernooi kon bereiken.

Spanje Europees Kampioen 1964

Winnend team

Iribar (José Angel Iribar Cartajanera) 1-3-43, Atletico Bilbao

Rivilla (Feliciano Rivilla Munoz) 21-8-36, Atletico Madrid

Olivella (Fernando Olivella Pons) 22-6-36, FC Barcelona

Calleja (Isacio Calleja Garcia) 6-12-36, Atletico Madrid

Zoco (Ignacio Zoco Esparza) 31-7-39, Real Madrid

Fusté (José Maria Fusté Blanch) 15-4-41, FC Barcelona

Amancio (Amancio Amaro Varela) 16-10-39, Real Madrid

Pereda (Jesus Maria Pereda Ruiz de Temino) 15-6-38, FC Barcelona

Marcelino (Marcelino Martinez Cao) 29-4-40, Real Zaragoza

Suárez (Luis Miramontes Suárez) 2-5-35, Inter Milan

Lapetra (Carlos Lapetra Coarosa) 29-11-38, Real Zaragoza

Trainer José Villalonga, 12-12-1919

UEFA Team van het toernooi

1. Lev Yashin
2. Feliciano Rivilla
3. Deszö Novák
4. Ignacio Zoco
5. Fernando Olivella
6. Amancio
7. Ferenc Bene
8. Valentin Ivanov
9. Jesus Pereda
10. Luis Suárez
11. Florian Albert